

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 12.

Sjette Sessions anden Samling.

10de Møde.

Torsdagen den 18de Januar.

(fortf.)

S. Sage (fortsat): Dette er i sig en vrang Opfattelse, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Valgfreds (Monrad) allerede har gjort opmærksom paa, og jeg skal til hvad han derom bemærkede kun sige det, at, naar Forordningen af 26de Juli blev erklæret ugyldig, saa kunde Ministeriet ikke sammenkalde Rigsraadet, og altsaa kunde dette heller ikke give Raad eller Samtykke; ved at suspendere Raadet i dets Virksomhed, vilde selve Forfatningen blive ubrugelig. Der kan altsaa ikke i Virkeligheden være Tale om, at Forordningen igjennem Rigsraadet kan virke for Slesvig og Holsteen, naar den ikke kan virke for Danmark. Men, dersom man derimod, som jeg udhævede, middelbart ved Dom i de enkelte Tilfælde fik Forordningens Betydning undergravet, da skete dette kun for Kongerigets Vedkommende, hvorimod Domstolene i andre Landsdele kunde gaae en anden Vej og lade den i Kongeriget omstødte Bestemmelse bevare Gyldighed. Medens Forordningen, naar man angriber den umiddelbart, maa, hvis den erklæres ugyldig, blive ugyldig for hele Monarchiet, saa ville, naar man angriber den middelbart i dens enkelte Bestemmelser, disse maaskee kun falde for Kongerigets og ikke for Monarchiets Vedkommende, hvorved stor Forvirring vil opstaae. Det er Faren. Vi have et nærliggende Exempel. Dengang det afgaaede Ministerium havde Banskfelijkheid ved at gennemføre Toldloven for hele Monarchiet, men Rigsdagen var bleven opløst, og Ministeriet ønskede at ordne den Sag, for-

inden det retsgyldige Samtykke kunde naaes, da blev der givet en særlig Lov, som hævede Toldforskjellen imellem Slesvig og Holsteen. Denne Bestemmelse angik naturligvis ikke Kongeriget, men, idet Rigsdagen traadte sammen, var den bunden. Jeg taler ikke her om, hvilken Anskuelse der var den rigtige, hvilken Anskuelse Rigsdagen til den Tid vilde følge, men, hvad der end maatte være dens Anskuelse, saa var det en Umulighed for Rigsdagen at sige Nei, medmindre den vilde staae Fare for i den Sag at dele Monarchiet ved Kongeaagen. Det er paa den Maade, at vi altid maae ligge under, naar vi have Interesse for Enheden, naar vi ville gjøre Alt for at opretholde den, naar vi ikke ville tilstøde, at Monarchiet deles i to Dele. Hver Gang det Spørgsmaal foreligger os, enten at tage en Lov, som vi ikke ønske, eller at sprænge Monarchiets Enhed, saa ville vi altid som de, hvem Fædrelandets Bæ og Vel fremfor Alt maa ligge paa Hjerte, være nødsagede til at holde paa Enheden, og paa den Maade ville de, der ikke ønske den, og som derfor med Uvillie see paa den Udvikling, vi stræbe efter, have væsentlige Fordele fremfor os. Det er i denne Henseende, jeg anseer det for sært vanskeligt at gaae den middelbare Vej, som jeg ellers vilde foretrække. Jeg troer saaledes, idet jeg gjentager, at min senere Stemmegivning i denne Sag vil afhænge af Discusstionens hele Gang, at der ikke er fremsat nogen som helst Grund, der i og for sig kan berettigg Folkethinget til at forlade den Vej, det eensgang har betraadt, og at vi lægge os selv, lægge Ministeriet, lægge hele Danmarks Udvikling store Banskfigheder i veien, dersom vi forlade den og ikke gjøre Bort til, at Forordningen bliver suspenderet i sin Virksomhed.